

[Maisted]

nogen nyhed, for stort set har socialdemokratiet jo aldrig nogen løsninger. Imedens vi taler og taler herinde – desværre for sjældent om industriens og produktionssektorens problemer – så falder industriens produktion, så falder beskæftigelsen, og så falder investeringerne. Man kan undre sig noget, for industriministeren må jo selv føle problemerne på sin krop, nu da skatteyderne er blevet skibsværftsbestyrere på B & W, med alle de problemer det medfører. Eller hvis man tager et andet regeringsmedlem, energiministeren, som forsøger at gribe ind over for en dansk industrivirksomheds arbejde uden særligt held; de burde dog efterhånden have nogen erfaring for, at der skal sættes ind for at genoprette produktionssektoren.

Industriministeren opdeler socialdemokratiets og regeringens politik på to områder, en defensiv og en offensiv politik. Den defensive politik består af restriktioner: ATP, moms, kildeskat, sygelønsordning, feriemærkeordning, lønangivelse til skattevæsenet, Danmarks Statistik, kontrolloven, indberetning af ulykker til arbejdsdirektoratet og ulykkesforsikring, løntilbageholdelser, told, lærlingeuddannelser, aktieselskabsregister, lovpligtig ulykkesforsikring, anvarsforsikring, indberetning af tantieme og udbyttebegrænsning, indberetning af bestyrelses honorarer, monopolrådet, priskontrolrådet og prisdæmpende ydelser, miljølovgivning og arbejdsmiljølovgivning – og en række andre ting. Man kunne nok få en hel eftermiddag til at gå, hvis man skulle remse alle restriktionerne op.

Yderligere består den defensive politik i øgede skatter og afgifter, som vi så det i decemberforliget, og man ønsker også en nedgang i reallønnen. Samtidig med denne nedgang i reallønnen stiger lønomkostningerne for produktionsvirksomhederne. Det vil sige, at de, der går på arbejde, får mindre med hjem i lønningsposen, og at de, der giver dem arbejde, får øgede omkostninger for at producere danske varer.

Det er selvfølgelig rigtigt, som den socialdemokratiske ordfører fremhævede, at det ikke er alle virksomheder, der er lige lønintensive. Til gengæld har de jo altså renteproblemerne, de, der har behov for ret store investeringer og altså er kapitalintensive. Men under alle omstændigheder betyder det, at de har problemer både med lønomkostninger og renteomkostninger, og det er jo

reelt de to eneste ting, vi kan gøre noget ved, idet de andre priser på stigende råvarer osv. er noget, udlandet bestemmer.

Men altså denne mærkværdige politik, som socialdemokratiet for tiden bryster sig af, og som vi selvfølgelig også kan se nogle resultater af, nemlig at man ønsker at underminere arbejdernes lønninger, betyder selvfølgelig et faldende forbrug og dermed en faldende import. Men det er en lidt bagvendt måde at gøre tingene på, for så kunne man jo foreslå regeringen, at de fratog halvdelen af befolkningen overhovedet at have forbrugsmuligheder. Ad den vej ville de kunne løse et hvilket som helst problem. Men de underminerer blot hjemmemarkedsproduktionen, og selv om de får en positiv virkning af en mindre import, betyder det også, at de i det lange løb får undermineret eksporten.

Dertil kommer, at de altså får en større arbejdsløshed og på grund af den meget store offentlige sektor et stort offentligt forbrug. Nu har vi sidst hørt her, at finansministeren agter at komme med et lovforslag om at få optaget for 40–50 mia. kr. lån hos befolkningen i form af statspapirer – så får man selvfølgelig også et højt renteniveau. Endelig hører der en selektiv erhvervsstøtteordning til den defensive politik.

Alt dette giver tilsammen meget ringe investeringsmuligheder i dansk erhvervsliv og meget ringe forhåbninger om, at denne regering er i stand til at løse arbejdsløshedsproblemet. I stedet for at føre en politik, som man skulle tro alle kunne se fornuften i, nemlig at gennemføre massive skattelettelser og lave offentlige besparelser og nedsætte det offentliges overforbrug for på den måde at påvirke renteniveauet og investeringslysten hos folk, der fremfor at købe statspapirer kunne tænke sig at investere i dansk erhvervsliv, så går man altså lige den modsatte vej: man hæmmer mulighederne for en risikovillig kapital, og man hæmmer mulighederne for at etablere nye arbejdspladser. Det er en besynderlig måde at løse landets problemer på.

Den offensive politik, som industriministeren taler om, kan faktisk karakteriseres på én ganske bestemt måde. Når alt det andet, altså den defensive politik, slår igennem, er der kun én vej tilbage, og det er bistandskontoret. For befolkningen, der lever af at gå på arbejde, og som bliver arbejdsløse, hedder